

Sygn. akt VII Kzw 423/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie - VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pukas

Protokolant : sekr. sąd. Aleksandra Błachowicz Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej: Stefana Rozmuszcza

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **S. U.**

s. J. i E. zd. M., urodz. (...) w C.

skazanemu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

zażalenia wniesionego dnia 13 lipca 2016r. przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 27 czerwca 2016r., sygn. akt XVI K 870/10

w przedmiocie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary w sprawie o sygn. XVI K 870/10

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Częstochowie na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. umorzył postępowanie incydentalne prowadzone z wniosku obrońcy skazanego S. U. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary w sprawie o sygn. akt XVI K 870/10.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył obrońca skazanego S. U., który zaskarżył je w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest:

- art. 151 § 1 i § 3 k.k.w. – poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I Instancji, iż termin określony w przedmiotowym artykule jest terminem do złożenia ponownego wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności,
- art. 151 § 1 i § 3 k.k.w. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I Instancji, iż data złożenia wniosku o kolejne odroczenie, ma konsekwencje natury prawnej dla skazanego.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia,

- przywrócenie terminu do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary w sprawie XVI K 870/10, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w przedmiocie wspomnianego wniosku (z dnia 24 maja 2016r.) przez Sąd Rejonowy w Częstochowie, XIV Wydział Karny Wykonawczy w celu zmiany swojego postanowienia,
- zmianę postanowienia z dnia 10 czerwca 2016r. dotyczącego wniosku o wstrzymanie wykonania kary celem umożliwienia złożenia przez skazanego wyjaśnień w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne, a jego autor zdaje się nie rozumieć instytucji o których w zażaleniu pisze i mimo, że powołuje trafne orzeczenia Sądu Najwyższego, które w sposób oczywisty przeczą przedstawianej przez obrońcę w zażaleniu argumentacji, to skarżący nie dostrzega tego i powołuje je dla poparcia swoich karkołomnych tez, które są nie tylko sprzeczne z obowiązującymi przepisami, ale z podstawowymi zasadami proceduralnymi.

Do złożenia przez obrońcę w dniu 30 maja 2016r. (data wpływu, k. 397 akt) wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary w sprawie XVI K 870/10 doszło w takim oto układzie procesowym:

- 1) postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 15.03.2012r. (k. 249 akt) odroczone skazanemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 11 kwietnia 2011 roku w sprawie XVI K 870/10 na okres 6-ciu miesięcy, tj. do dnia 15 września 2012r.
- 2) skazany w dniu 30.08.2012r. (k.255), a zatem jeszcze przed upływem pierwszego okresu odroczenia (co jest o tyle istotne, że w przypadku uwzględnienia tego wniosku i kolejnego odroczenia na okres, który z uwagi na obowiązujące przepisy – art. 151 § 1 i 3 k.k.w. nie mógł przekroczyć daty 15 marca 2013 roku, to jest roku, licząc od daty wydania pierwszego postanowienia, skazany mógł w trybie art. 152 k.k.w. ubiegać się o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności) złożył ponowny wniosek o odroczenie wykonania kary w oparciu o przesłanki z art. 151 § 1 k.k.w.;
- 3) postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 13.12.2012r. (k-296), wniosek ten nie został jednak uwzględniony;
- 4) postanowienie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 25 stycznia 2013 roku, (powtórnie awizowane nie zostało przez skazanego podjęte w terminie – k. 300 i 301 akt),

Skoro zatem do odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności doszło wskutek postanowienia, wydanego w dniu 15 marca 2012r., to tylko do dnia 15 marca 2013r. skazany mógł korzystać z instytucji odroczenia wykonania kary w oparciu o przesłanki z art. 151 § 1 k.k.w.

W tym układzie procesowym niewątpliwie brak było formalnych uprawnień do złożenia takiego wniosku, celem **ponownego** skorzystania z instytucji odroczenia wykonania kary i stanowiło to przeszkodę do merytorycznego rozpoznania wniosku i przyczynę wyłączającą postępowanie, która powodowała obowiązek jego umorzenia.

Zgodnie zaś z art. 15 § 1 k.k.w. sąd umarza postępowanie wykonawcze w przypadku zaistnienia okoliczności wyłączającej to postępowanie, przy czym przyjmuje się, iż sąd na podstawie tegoż przepisu uprawniony jest do umorzenia prowadzonego postępowania incydentalnego.

Skoro bowiem przesłanką formalną udzielenia dalszego odroczenia odbywania kary pozbawienia wolności jest ustalenie, że łączny okres odroczenia udzielonego dotychczas nie przekroczył roku, to stwierdzenie, że skazany wykorzystał już maksymalny okres, na który mogłoby być udzielone odroczenie, stanowi okoliczność wyłączającą postępowanie w tym przedmiocie, skutkującą koniecznością umorzenia tego postępowania.

Z powyższych względów Sąd I instancji winien był umorzyć postępowanie w przedmiocie wniosku obrońcy skazanego, a skoro tego nie uczynił i rozpoznał wniosek merytorycznie, Sąd Okręgowy rozpoznając zażalenie na to postanowienie i dostrzegając tę negatywną przesłankę (co jednoznacznie wynika z uzasadnienia jego postanowienia – k. 389 akt),

winien był – w oparciu o przepisy art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w. – uchylić zaskarżone postanowienie i umorzyć postępowanie w przedmiocie wniosku obrońcy skazanego o udzielenie dalszego odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności. Pomimo, że tego nie uczynił i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy, w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Okręgowy jednoznacznie stwierdził, że „zachodziły formalne przeszkody do odroczenia wykonania orzeczonej wobec skazanego kary” bowiem skazany wykorzystał już maksymalny okres, na który mogłoby być udzielone odroczenie, wskazany w przepisie art. 151 § 3 k.p.k.

W tej sytuacji za oczywiście trafne uznać należało zaskarżone postanowienie, którym Sąd meriti właśnie w oparciu o przepis art. 15 § 1 k.k.w. umorzył postępowanie incydentalne prowadzone z wniosku obrońcy skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w treści zaskarżonego postanowienia i przytoczoną na jego poparcie argumentację, nie widząc potrzeby ponownego przytaczania tych samych trafnych argumentów.

Dodać jedynie należy, że obrońca skazanego w sposób prawem niedopuszczalny, wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie terminu do wykonania czynności, która faktycznie została wykonana, wszak skazany złożył stosowny wniosek o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, który został prawomocnie rozstrzygnięty postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 13 grudnia 2012r., - k. 249.

Jakościowo sytuacja ta jest analogiczna z tą, kiedy strona wystąpiłaby z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji w sytuacji, kiedy w sprawie wydany już został przez Sąd odwoławczy prawomocny wyrok, po rozpoznaniu apelacji tej właśnie strony.

Stwierdzenie, że skazany wykorzystał już maksymalny okres, na który mogło być udzielone odroczenie wykonania kary, stanowi okoliczność wyłączającą postępowanie w tym przedmiocie, skutkującą koniecznością umorzenia tego postępowania (postanowienia SA w Lublinie: z dnia 27 stycznia 2010 r., II AKzw 11/10, LEX nr 577162 i z dnia 21 stycznia 2009 r., II AKzw 1101/08, LEX nr 517194).

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak wyżej.